

[Glistrup]

versiteter og danske højere læreanstalter befinder sig på i dag, når man blander dem med $\frac{4}{5}$ uegnede. Det er det, der er sandheden om vores universiteter og højere læreanstalter i dag. I hvert tilfælde 70 pct. – antagelig også 80 og 85 pct. – skulle aldrig nogen sinde have haft adgang til at komme på et universitet. Det ødelægger det for dem, der virkelig kan og har evnerne til at klare en universitetsuddannelse, at vi har alle de mange dér.

Derfor må det første middel være, at vi sørger for, at vi får en langt, langt kraftigere adgangsbegrænsning end den, vi har i øjeblikket. Det kan vi gøre så meget lettere, som man i de foregående 15–20 år har uddannet umådelig mange flere kandidater, end vi har brug for, på langt, langt de fleste områder. Det er jo sådan, at en cand.jur. eller cand.theol. eller cand.mag., eller hvad det nu er for en karl, er en vare, der stort set holder i sådan noget som 30–35 år, efter at han har taget sin embedseksamen, og derfor har vi en reserve. På langt, langt de fleste områder, på langt, langt de fleste felter inden for universiteterne og de højere uddannelser kan man simpelt hen drosle ned og lade være med at have nogen som helst uddannelse i de næste 15–20 år. Vi har uddannet dem, vi har brug for, og vi har bestemt ikke brug for at få flere, der bliver psykologer, teatermagistre og sociologer og eksperter i portugisiske adverbier, eller hvad man nu kan tænke sig til at man tilbringer tiden med derhenne, hvor man i tidligere årtier var herrer i åndernes rige. Det tør jo nok siges, at det er man ikke mere.

En anden af de uhyrligheder, der udgik fra den elendige VKR-regering, vi havde på 1968-oprørets tid – når jeg siger, at det var den elendige VKR-regering, skal man selvfølgelig ikke slutte modsætningsvis, hvad angår den nuværende regeringssituation, men den var i hvert tilfælde elendig dengang – var en styrelseslov, der var baseret på, at de, der skulle bestemme, pr. definition ikke havde en brik forstand på, hvad det drejede sig om. Når man er studerende, når man er student, når man er elev på et universitet, er man næppe elev eller studerende student, fordi man ved, hvad det drejer sig om, men fordi man skal tilegne sig den pågældende viden. Disse elever og studerende satte man sammen med laboranter og kontordamer og andre til at skulle bestemme, hvordan – om det så var Niels Bohr Institutet, eller hvad det var –

det skulle drives, og hvordan tingene skulle tilrettelægges. Altså for det første sank kvaliteten enormt bare på grund af, at man satte disse nuliteter, som stadig styrer vore universiteter, til at sidde i ledelsen af dem. Men ikke bare ødelægger man det ved, at man fik dårlige beslutninger, men de dygtige folk, dem, der virkelig skulle have ført Danmark videre frem: professorerne, doktorerne osv., skulle sidde i disse alenlange møder og høre, hvor man ævlede og kævlede om Karl Marx og hr. Engels, og hvad det nu ellers var, der interesserede, når man skulle finde ud af, hvordan man skulle tilrettelægge en uddannelse i atomvidenskab eller i lægevidenskab, eller hvad der var tale om. Det betød, at man mistede enhver lyst og vilje til at gøre noget, for så vidt man overhovedet havde nogen muligheder for det; dér mistede vi en generation af kvalificerede videnskabsmænd, som ikke kom til at øve den indflydelse, de kunne have øvet, hvis de havde haft tilsvarende arbejdsvilkår, som man havde tilbage i Vilhelm Andersens tid, i Harald Bohrs tid, dem, der virkelig førte dansk videnskab frem hver på deres felt. Derfor er det ganske givet, at en forbedring af de danske universiteter og højere læreanstalter, næst efter at man bortskærer 70–80 pct. af de nuværende studiepladser og kun helliger dem til dem, der har evnerne til at klare det, må ske på den måde, at man får en rationel styrelse. Dér har vi den vanskelighed i øjeblikket, at vi har en minister fra partiet Venstre, som i kraft af deres almindelige borgmestervælde og deres tro på, hvordan de gjorde i Centerpartiet i Sverige i 1960'erne, har nogle romantiske, virkelighedsfjerne drømme om selvforvaltning og decentralisering og andre ting, som absolut er det stik modsatte af, hvad vi har brug for på dette område. Vi har brug for en hårdhændet styring fra oven først og fremmest ved, at man udnævner en dygtig rektor og for den sags skyld måske også en prorektor for universiteterne og giver dem al magten til at få styret disse ting her – men selvfølgelig ingen over og ingen ved siden af Folketinget. Folketinget har jo som sin tjener den til enhver tid værende undervisningsminister, der så kan være med til at yde indsatsen. Her har vi de måder, hvorpå vi igen kan vende tilbage til den enormt store ekspertise og viden, tolerance, forståelse og respekt for at vide noget og ikke bare for at kævle op i almindelig ølstuesnak, som diskussionen om uni-